

РЕШЕНИЕ

№ 4999

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **10419** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР срещу съдебно решение № 3911/26.08.2024 г. по н. а. х. д. № 11293/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/,НО, 23 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-012000/22.06.2023 г., издадено от началник Сектор в ОПП – СДВР, с което на Г. Г. К., за нарушения на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания, както следва:

-по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца,

-по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, и на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР се отнемат 30 контролни точки.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Оспорват се изводите на съда за незаконосъобразност на наложените наказания за две извършени нарушения, както и за наличие на основание за приложението на института на крайна необходимост.

Моли съда да се отмени решението и да потвърди оспореното НП.

Ответникът – Г. Г. К. изразява отговор на касационната жалба в писмено становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 13 касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, както и показанията на актосъставителя и обяснения на жалбоподателя. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. По приложението на материалния закон съдът е приел, че безспорно на процесната дата, време и място жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна отказ да извърши тестване за алкохол и наркотични вещества, но необосновано органът е приел, че със всеки отказ е осъществил състава на вменените му две отделни административни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Конкретни съображения за това свое съждение, съдът не е изложил. Същият е приел, че по отношение на поведението на жалбоподателя е приложимо правно основание, изключващо отговорността, а именно института на крайната необходимост, като също не е посочил защо приема, че действията на нарушителя са извършени при наличие на елементите от състава на този институт.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно. Неправилна е преценката на въззивния съд, че касаторът не е осъществил от обективна страна съставите на две отделни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с

техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване.

На следващо място, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

В случая Г. Г. К. е отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство "Алкотест Дрегер" 7510 с номер 0208 и след това е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с DRUG TEST 5000, с фабричен номер ARNJ-0001, т. е. налице са два отказа, като всеки от тях представлява отделно административно нарушение, поради което неоснователни са наведените възражения, че в случая става въпрос за едно изпълнително деяние. Отказът да бъде извършена проверка с техническо средство както за алкохол, така и за наркотични вещества, е достатъчно основание за санкциониране на нарушителя по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. За съставомерността на нарушението е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за извършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение, като в настоящият случай няма данни предписанието да е изпълнено. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство.

Следователно, в конкретния случай е безспорно установено извършването на нарушение и на двете алтернативно предвидени хипотези на нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Наказания са наложени за реализирани административнонаказателни състави по чл. 174, ал. 3, предл. 1 и предл. 2 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с всеки от тези състави са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има

обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. С този принцип законът придава на АУАН значението на доказателствено средство, което може да бъде опровергано от събраните в хода на съдебното дирене доказателства или да бъде изключено от доказателствения материал, ако бъде проведено успешно оспорване на качеството му на официален документ. АУАН е официален документ в частта му за извършените от и пред актосъставителя действия, а в обстоятелствената му част АУАН е доказателствено средство, което съдът е длъжен да цени като приеме за осъществени посочените в него съставомерни факти, освен ако същите бъдат опровергани от събраните по делото доказателства, какъвто настоящият случай не е. В процесният случай и актосъставителят, и свидетелите, посочени в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Убеждението на решаващия състав за достоверността на констатациите в АУАН не се разколебава от липсата на конкретен спомен за случая от страна на актосъставителя при разпита му във въззивното производство относно обстоятелствата по извършване на нарушението. Този факт не може да обоснове заключение за недоказаност на обвинението. Достатъчно е, че отразените в АУАН констатации не са били отречени.

Настоящата инстанция не намира основание за приложението на института на крайната необходимост. Доколкото в решението на СРС конкретни доводи за наличие на обстоятелства, от които да се извежда извод за крайна необходимост, изключваща отговорността на нарушителя не са наведени, то само на това основание следва решението да бъде отменено.

По отношение на доводите на ответника за нарушения, допуснати от полицейските служители при извършената рутинна проверка, то същите дори да са допуснати нямат отношение към законосъобразността на оспорения акт.

За изчерпателност относно отнетите контролни точки – законодателят не е вложил в тях санкционен характер – административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила НП /чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г., издадена от министъра на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание.

Предвид гореизложеното, решението следва да бъде отменено.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски в размер на 80 /осемдесет/ лв. за юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, 13-ти касационен състав

РЕШИ:

Отменя Решение № 3911/26.08.2024 г. по н. а. х. д. № 11293/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/,НО, 23 състав и вместо него постановява

Потвърждава Наказателно постановление/НП/ № 23-4332-012000/22.06.2023 г., издадено от началник Сектор в СДВР, ОПП – СДВР, с което на Г. Г. К., за нарушения на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания глоба в общ размер на 4000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 48 месеца.

Осъжда Г. Г. К. да заплати на СДВР 80лв./ осемдесет/ разноски по делото.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: